

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o.**, se sídlem Nová výstavba 218, Obrnice, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2025, č. j. 31 A 46/2024-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2024, č. j. KUKHK-26736/DS/2024-4 DV. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 3. 7. 2024, č. j. MUKO-58290/2024-ds, jímž byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, a byla jí uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Stěžovatelka se přestupku dopustila tím, že jako provozovatelka motorových vozidel tovární značky OPEL, registrační značky 9AV 4013, a tovární značky BMW, registrační značky 9AA 8524, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně dne 16. 7. 2023 kolem 18:26 hod. řidič vozidla tovární značky OPEL, jehož totožnost není známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h o 21 km/h, když jel (po odečtení odchylky) rychlostí 71 km/h. Tato rychlost byla naměřena v obci Lípa nad Orlicí, směr Kostelec nad Orlicí, pruh 1, na pozemní komunikaci č. I/11 v úseku mezi domy č. p. Xa a č. p. Xb. Řidič tak porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání naplňujícího znaky přestupku podle

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dále dne 8. 9. 2023 kolem 21:29 hod. a shodně dne 15. 9. 2023 kolem 21:15 hod. na tomtéž úseku řidič vozidla tovární značky BMW, jehož totožnost není známa, překročil v obou případech nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h o 16 km/h, když jel (po odečtení odchylky) rychlostí 66 km/h a dopustil se tím jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky nebyla splněna podmínka stanovená § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, tedy že veřejnost nebyla vhodným způsobem informována o automatizovaném měření, resp. že ve správním spise nebyl důkaz prokazující informování veřejnosti, byť na toto pochybení upozorňovala již v odvolání. Krajský soud na základě tohoto tvrzení ověřil, že ve správním spise tento důkaz nebyl (žalovaný podle napadeného rozhodnutí pouze ověřil, že informace o úsekovém měření je dostupná na internetu a odkázal, kde ji lze nalézt), a proto při jednání přistoupil k dokazování článkem z internetové stránky města Kostelec nad Orlicí, jehož obsah zachytil dne 10. 4. 2025, a zástupce stěžovatelky seznámil s vytištěnou verzí obsahu této webové stránky. Z uvedeného článku bylo patrné, že od 1. 4. 2022 bude spuštěn ostrý provoz úsekového měření umístěného na silnici č. I/11 v obci Lípa nad Orlicí. Zároveň byla na této stránce uvedena informace „Vytvořeno / změněno: 31. 3. 2022 / 31. 3. 2022“, z čehož vyplývá, že informace o úsekovém měření byla dostupná ještě před spácháním posuzovaných jednání naplňujících znaky přestupku. Své závěry krajský soud opíral o judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se skutkově obdobných situací, na kterou hojně odkazoval.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud podle ní porušil zásadu rovnosti účastníků a nahrazoval činnost správního orgánu, jelikož provedl důkaz ve prospěch žalovaného, aniž by tento důkaz navrhl. Tím se krajský soud pasoval do role advokáta a nepostupoval nestranně. Rozhodnutí žalovaného bylo pro absenci zachycení obsahu webové stránky nepřezkoumatelné a krajský soud jej měl zrušit. Nadto důkaz, který krajský soud provedl, vycházel z verze webové stránky ke dni 10. 4. 2025, není tak způsobilý prokázat obsah stránky ke dni předcházejícímu překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Údaj o vytvoření a zveřejnění informace mohl být na stránku připojen kdykoliv, neprokazuje tedy, že informace skutečně byla k danému datu v určité podobě zveřejněna. Stěžovatelka navíc vyjádřila pochyby o správnosti časových údajů na webových stránkách města Kostelec nad Orlicí a připojila záznam obsahu webové stránky, na kterém je uvedena informace, že od 1. 4. 2022 byl spuštěn provoz úsekového měření, byť je dole informace o její aktualizaci z předcházejícího dne 31. 3. 2022; tzn., že nebylo možno o spuštění měření referovat v minulém čase. Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvedla, že webová stránka, na kterou ve svém rozhodnutí odkazoval žalovaný, nefunguje a připojila záznam obsahu této webové stránky prokazující její nefunkčnost. Judikatura, na kterou krajský soud odkazoval, není případná, protože vycházela ze situací, kdy žalobci námitku nezveřejnění informace vznesli až v žalobě, nikoliv před správním orgánem, což však není tento případ.

pokračování

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil napadeným rozsudkem. Současně uvedl, že ve svém rozhodnutí odkázal na stránku obsahující informaci o úsekovém měření, vkládání kopií článku či obsahu webových stránek do spisu nepovažuje za nutné.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté, vzhledem k tomu že se v dané věci jedná o kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Odůvodnění kasační stížnosti stojí zejména na otázce, zda krajský soud mohl doplnit dokazování obsahem webové stránky a zda takto zachycený stav prokazuje zveřejnění informace před překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud má za to, že nebyla naplněna žádná z výše uvedených podmínek pro přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost se nedotýká otázek, které by dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, resp. byly řešeny rozdílně nebo vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V napadeném rozhodnutí nebylo shledáno ani zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Krajský soud naopak žalobu posuzoval v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou v napadeném rozsudku hojně odkazoval, a od které se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit; proto dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 77 odst. 1 s. ř. s. věty první, platí: „*V rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak.*“ Zákon tedy výslovně připouští možnost při dokazování před krajským soudem důkazy doplnit. Zároveň z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, vyplývá, že: „*[v] rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v*

řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navržených důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu“. Rozšířený senát výslovně uvedl, že krajský soud má povinnost zjistit, zda byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností bez ohledu na způsob obhajoby obviněného.

[11] Zároveň z označeného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že má krajský soud v prvé řadě sám usilovat o odstranění pochybností o skutkovém stavu. Při tomto postupu krajský soud nemusí dokazovat pouze navrženými důkazy, k doplnění dokazování může přistoupit také na základě žalobních tvrzení, avšak musí dbát na to, aby neodstraňoval nedostatky takového rozsahu, ve kterém by nahrazoval činnost správních orgánů. V nyní projednávané věci krajský soud mohl pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranit a dokazování doplnit, aniž by tím nahrazoval činnost správních orgánů či se pasoval do role advokáta.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu nebyly takového rozsahu, že by dokazování před krajským soudem nahrazovalo činnost správních orgánů. Předně žalovaný v tomto případě námitku stěžovatelky neopomenul, avšak vypořádal se s ní uvedením odkazu na webové stránky obsahující informaci o úsekovém měření. Krajský soud poté postupoval v souladu s výše uvedeným názorem rozšířeného senátu a provedl dokazování zachyceným obsahem webové stránky obsahující danou informaci, neboť je jeho úkolem usilovat o odstranění pochybností o skutkovém stavu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017-41). Nejvyšší správní soud obdobný postup krajských soudů, které samy doplnily dokazování právě o obsah webových stránek, v minulosti již několikrát akceptoval; viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 5 As 263/2022-29, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 1 As 296/2021-48; na tato svá rozhodnutí proto stěžovatelku odkazuje.

[13] Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu“. Odstavec druhý tohoto ustanovení pak uvádí, že „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit“. Zákon sice nestanoví, co má být považováno za „vhodný způsob uveřejnění“, k této problematice však existuje rozsáhlá judikatura, která za vhodný způsob považuje právě zveřejnění informace na webových stránkách obce, případně např. v článku veřejně dostupném v internetovém lokálním periodiku, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, případně ze dne 9. 11. 2022, č. j. 2 As 342/2021-46.

pokračování

[14] Je sice pravdou, že obsah internetových stránek může být (a zpravidla také je) proměnlivý v čase, proto je při dokazování obsahem webové stránky třeba zachytit rozhodné datum, ke kterému je obsah stránky zachycen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně akceptoval jako datum prokazující zveřejnění informace datum zveřejnění článku v internetovém periodiku, obdobně se postavil také k datu zveřejnění informace na webových stránkách (viz blíže např. rozsudek ze dne 2. 8. 2022, č. j. 10 As 331/2020-29, anebo výše uvedený rozsudek č. j. 9 As 280/2019-39, příp. i usnesení č. j. 5 As 263/2022-29). Nejvyšší správní soud sice nerozporoval, že tento údaj může být zpochybněn, nelze mu však přikládat nulovou hodnotu. Podle Nejvyššího správního soudu nebylo možné toto datum akceptovat v případě, že v podnadpise článku bylo uvedeno datum pozdější, které poukazovalo na změnu obsahu webové stránky (srov. shora označený rozsudek č. j. 1 As 296/2021-48). I v tomto případě však Nejvyšší správní soud obecně konstatoval, že za jiné situace by tento údaj akceptován být mohl.

[15] V nyní projednávaném případě obsah stránky zachycený ve spise krajského soudu žádné pochybnosti o datu jeho zveřejnění nevzbuzuje. Článek směřuje do budoucna („bude spuštěn provoz“), což podporuje závěr, že byl zveřejněn ještě před okamžikem zahájení úsekového měření, zároveň z obsahu webové stránky zachyceného krajským soudem není patrný žádný jiný údaj zpochybňující datum zveřejnění. Na tomto ničeho nemůže změnit ani záznam z webové stránky, který zachytila stěžovatelka, neboť nijak nerozporuje věrohodnost důkazu provedeného krajským soudem, ve kterém si časové údaje neodporují; tzn. že datum, od kterého má být spuštěno měření, následuje po datu zveřejnění informace (viz výše). Stejně tak věrohodnost důkazu nerozporuje ani skutečnost, že webové stránky, na které odkazoval žalovaný, jsou v současné době nefunkční. Stěžovatelka proto žádným relevantním způsobem nezpochybňuje, že by obsah webové stránky byl ke dni předcházejícímu překročení nejvyšší dovolené rychlosti rozdílný, než jaký zachytil v soudním spise krajský soud. Stěžovatelkou předložené důkazy mohou prokázat maximálně to, že se obsah webových stránek měnil poté, co krajský soud provedl dokazování jejich obsahem, a nikoliv to, že by byl jiný ke dni předcházejícímu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ani to, že by vyznačené datum zveřejnění informace o spuštění úsekového měření odporovalo skutečnosti.

[16] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení námitek uplatněných v kasační stížnosti a zároveň kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[17] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 6. listopadu 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu